ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ — ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ο πανίσχυρος καὶ πάμπλουτος Ἀθηναῖος ἄρχοντας Νώτης Λαμπίρης, λαβαίνει ἄξαφνα ἕνα ἀνώνυμο γράμμα, στὸ ὁποῖο ὁ ἄγνωστος ἐπιστολογράφος τοῦ ἀποκαλύπτει πως ἡ κόρη του, ἡ πολυαγαπημενη του, ἡ πανέμορφη κι' ἀρχοντανασρεμμενη Ρόζα του, ἔχει σχέσεις μὲ κάποιο φτωχὸ κι' ἄσημο ζωγράφο, τὸν Ἀνδρέα Γαλάζη, μὲ τὸν ὁποῖο συναντᾶται κρυφὰ, καὶ τὸν ὁποῖο ἀρδεύεται ν' ἀκολουθήση ἀφήνοντας το σπίτι της κ' ἐξαναγκάζοντας τὸν πατέρα της νὰ τοὺς ἑνώση.Το γράμμα αὐτὸ κανει τὸν Λαμπίρη ἐξω φρενῶν, τὸν παραφέρει, τὸν μεταβαλλει σὲ θηρίο ἄνημερο. Ὅλη του ἡ λατρεία γιὰ τὴν κόρη του χανεται μὲ μιᾶς καὶ μεταβαλεται σὲ λύσσα. Γετέλεσται !... Τὸ σπίτι του, τὸ τίμιο ἀρχοντικό του, νεροπιάστηκε ! σὰ βάλη νὰ σκοτώσουν τὸν ζωγράφο Γαλάζη, τὸν ἀγαπημένο τῆς κόρης του, ὁ ἴδιος δε. μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρια, θὰ πιῆξη τὴν ἀμωρτωλή, τὴν ντροπιασμένη θυγατερα του !...

Χωρὶς νὰ χαση καιρό, φοράει το καπέλλο του, χύνεται ἔξω ἀπ' τὸ γραφεῖο του, τρεχει σπιτι του, ὁρμαει σὰν σιφωνὶς στὴν τραπεζαρία κι' ἀνικρύζοντας μπρός του ἐην Ρόζα, φεγνεται νὰ τὴν κομματιάση ! Ἡ δύστυχη κόρη τρομαζει και τρεχει να κρυφεῖ, ξεφωνιζοντας

Φεύγοντας ἡ νέα πέφτει, χτυπαει στο μετωπο καὶ κυλιεται κάτω αἰμόφυρτη. Μὰ ὁ Λαμπίρη δὲν συγκινεῖται. Διακρινει στο ἄνοιγμα τοῦ στήθους τη, ἕ α γράμμα καὶ το ἁρπαζει γεμάτος θυμο. Γιὰ ἴδια στιγμὴ φτανει ἐκεῖ ἡ γυναῖκα του σαν ἰσμένη, ἐντρομη. Ὁ Λαμπίρης διαβάζει τὸ γραμμα —ἕνα φλογερὸ ἐρωτικο γραμμα πρὸς τὸν Γαλάζη καὶ τὸ δείχνει καὶ στὴ γυναῖκα του, θυμιάζοντας ἀπὸ ὀργη....

Τρεχει ὕστερα στὴν κουζίνα κι' ἁρπάζει ἕνα μπαλντά, ἀποφασισμένος νὰ κομματιάση τὴν κόρη του. Ἡ Λαμπιρινα πέφτει στα πόδια του καὶ κατορθώνει να τον συγκινεση. Ὁ Λαμπίρης κλίνει, τότε στὸ γραφεῖο του, προσταζοντας τὴ γυναῖκα του νὰ διώξη τὴ Ρόζα ἀπ' το σπίτι. Ἡ Λαμπιρινα μεταφέρει τὴν κόρη της στὴ σοφίτα, τὴν κρύβει ἐκεῖ καὶ κλαίει ἀπελπισμένα, μὴ ξέροντας ἀκόμα τὴ τελειώση ἡ τραγωδία αὐτή, κατεβαίνοντας ὕστερα κάτω γιὰ νὰ μιλήση στὸν ἄντρα της καὶ νὰ τὸν κατεκλίνη ἀφουαι κουβέντα μὲ α στὸ γραφεῖο. Ὁ Λαμπίρης ἀρπαγμένος τὸ γυιό του, π' ὁ μόλις ἔχει γυρισε ἀπ' ἔξω, ἀ πιη νὰ βρῆ τὸν ζωγράφο Γαλάζη καὶ νὰ τὸν σκοτώση !...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Τί κουβέντα εἶχαν ; Γιὰ ποιὸν μιλοῦσαν ; Γιὰ τὴ ντροπὴ τῆς Ρόζας βέβαια. Ἡ Λαμπίρενα κατάλαβε τί προστυχιὰ ἔδινε ὁ ἄντρας της στὸ παιδί τους κ' ἔννοιωσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾶη δυνατὰ, μέσα στὸ στῆθος της. Ὥστε δὲν τοὔχε περάσει ὁ θυμὸς τοῦ Νώτη. Δὲν εἶχε νὰ ἐλπίζη τίποτα ἀπ' αὐτόν. Ὁ κίνδυνος ἦταν μεγάλος, νέες συμφορὲς θᾶπεφταν στὸ ἀρχοντικό τους. Ἔσκυψε καὶ κύτταξε πάλι ἀπ' τὴν κλειδαρότρυπα. Ὁ γυιός της καθισμένος ἀντίκρυ στὸν πατέρα του τὸν ἄκουγε μὲ προσοχή.

Ἡ φωνὴ τοῦ Λαμπίρη ἀκούστηκε τώρα ἀπὸ τὸ γραφεῖο πὰ θυμωμένη, γεμάτη λύσσα :

— Θὰ πᾶς νὰ τὸν βρῆς... Τώρα ἀμέσως. κατάλαβες ;... Θὰ σκίσης τὴ γῆ. ἂν εἶνε ἀνάγκη, νὰ τὸν ξετρυπώσης... Θὰ τοῦ πᾶρης ὅ,τι γράμματα τοῦχει στεῖλει ἡ ἀδελφή σου... ὅ,τι δικό της βρίσκεται στὰ χέρια του !... Καὶ θὰ τὸν σκοτώσης !...

Ἀκοῦς ; "Ἀκουσες τί σοῦ λέω ;... Θὰ τὸν σκοτώσης σὰν σκύλο !.... Πᾶρε τὸ πιστόλι σου καὶ πήγαινε... Πῆδα ὕστερα σ' ἕνα ἁμάξι καὶ τράβα ἴσια στὸ χτῆμα μας, στὸ Διόπεσι. Πές τοῦ ἐπιστάτη νὰ σὲ κρύψη... γιὰ ὅλα τ' ἄλλα θὰ φροντίσω ἐγώ...

Ἡ Λαμπίρενα δὲν ἄκουσε τί ἀπόκρισι ἔδωσε ὁ γυιός της στὸν πατέρα του. Ὁ νοῦς της σκοτίσθηκε, τὸ πάτωμα σάλεψε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της, ἅπλωσε τα χέρια της γιὰ νὰ κρατηθῆ κάπου καὶ σωριάστηκε λιπόψυχη πάνω σ' ἕνα καναπεδάκι πορτα στὸ μέρος αὐτὸ τοῦ διαδρόμου.

Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα. Ἔπειτα ἡ πόρτα τοῦ γραφείου ἄνοιξε.

Πρόβαλε πρῶτα ὁ γυιός της καὶ κατόπιν παρουσιάστηκε στὸ ἄνοιγμα ὁ Λαμπίρης. Τὰ μάτια τους ἔπεσαν ἐπάνω στὴ Λαμπίρενα.

— Ἡ μητέρα !...

Φώναξε ὁ γυιός τοῦ Λαμπίρη σαστίζοντας.

Ὁ Λαμπίρης ἔρριξε ἕνα βλέμμα στὴ γυναῖκα του κ' ἔπειτα γύρισε κ' εἶπε στὸ γυιό του :

— Δὲν εἶνε τίποτα... Πήγαινε σύ... Θὰ φροντίσω ἐγὼ γιὰ τὴ μητέρα σου...

Ὁ νέος ἐδίσταζε. Προχώρησε ἕνα βῆμα καὶ κοντοστάθηκε...

Τὸ μάτια τοῦ Λαμπίρη σπιθοβόλησαν. Δὲν τοῦχε περάσει καθόλου ὁ ἅγιος θυμός του.

— Σοῦ εἶπα πήγαινε ἐκεῖ ποῦχεις καθῆκον νὰ τρεξῆς. Ἂν διστάζης, πέστο μου νὰ πάω ἐγὼ ὁ ἴδιος. Εἰμ' ἀρκετὰ δυνατὸς ἀκόμα γιὰ νὰ τὸν πνίξω αὐτὸν τὸν γαιδεμένο !...

Ὁ νέος δὲν ἔβγαλε λέξι. Ἔρριξε ἕνα ἀκόμα βλέμμα στὴ μητέρα του, χαμήλωσε τὸ κεφάλι του κ' ἔφυγε μὲ βαρειὰ τὴν καρδιά...

Ὁ Λαμπίρης πλησίασε τὴ γυναῖκα του, ἔσκυψε ἐπάνω της καὶ τῆς ἔπιασε το χέρι. Τὸ χέρι της ἦταν κατάψυχο, παγωμένο.

Ὁ Λαμπίρης γύτεψε τὰ χέρια του κ' ἐπειδὴ δὲν φαίνονταν κανείς, προχώρησε ὥς τὴν τραπεζαρία καὶ φώναξε τὴν ὑπηρέτρια. Ἡ ὑπηρέτρια, μὰ νόστιμη μελαχρωιανοῦλα ἀπὸ τὴν Κρήτη, ἔτρεξε ἀμέσως φοβισμένη.

— Φέρε μου τὸ μπουκάλακι με τὸν αἰθέρα, τῆς εἶπε ὁ Λαμπίρης καὶ περίμενε στὴν τραπεζαρία ὥς που τοῦ τὸ πῆγε. Ἔπειτα τὴν ἔστειλε βρίσκοντας μιὰ πρόφασι στὴν αὐλή. Δὲν ἤθελε νὰ δῆ ἡ ὑπηρέτρια τὴν γυναῖκα του στὴν κατάστασι ποὺ βρίσκοταν. Ἡ ὑπηρέτριες εἶνε ἐλαφρόμυαλες καὶ φλύαρες. Δὲν ξέρουν νὰ κρατοῦν τὴ γλῶσσα τους.

Ἔτρεξε κατόπιν κοντὰ στὴ γυναῖκα του, ἔβρεξε τὸ μαντῆλι του μὲ αἰθέρα καὶ τῆς τὸβαλε στὴ μύτη. Μὰ ἡ Λαμπίρενα δὲν συνεφέρνοταν.

Καταλαβε τότε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ την ἀφήση ἐκεῖ μόνα. Ἔσκυψε, τὴν ἀγκάλιασε, τὴ σήκωσε στα χερά μπράτσα του καὶ τὴν κουβάλησε στὸ κρεββάτι της. Κάθησε πλάι της, ἀφοῦ σύρτωσε τὴν πόρτα ἀπὸ μέσα κι' ἄρχισε νὰ πασχίζη νὰ τὴν φέρη στὶς αἰσθήσεις της. Ἡ προσπαθειες του δὲν πῆγαν χαμένες. Σὲ λίγο ἡ γυναῖκα του συνῆλθε. Ἄνοιξε τὰ μάτια της, τὸν κύττιαξε λίγα δευτερόλεπτα σαστισμένη, σὰν νὰ μὴ σιμώτανε τί εἶχε συμβῆ κ' ἔξαφνα ξέσπασε σὲ κλάματα :

— Νώτη... χρυσέ μου... λυτήσου μας... Μὴ θὲς ν' ἀφανίσης τὸ σπίτι μας... Συγκράτησε τὴν ὀργὴ σου, Νώτη, σκέψου τί πᾶς νὰ κάμης !... Ποῦ τὸστειλες τὸ παιδί, Νώτη, ποῦ τὸστειλες ;... Σὲ παρακαλῶ, σ' ἐξορκίζω, τρελλάθηκες γυναῖκα ; Ἐ. λοιπόν, δὲν θέλω ν' ἀκούσω πειὰ κουβέντα. Κατάλαβες ; Κουβέντα... Ὁ Νώτης ὁ Λαμπίρης δὲν εἶνε κανένας τοῦ κλώτσου καὶ τοῦ πατήσου γιὰ νὰ παίζοιν μὲ τὴν τιμή του. Ἀκοῦς ;...

Ἡ ἔξαψή του ἦταν μεγάλη. Πῆδησε πρὸς τὴν πόρτα, ξεσύρτωσε, ἄνοιξε καὶ βγῆκε ἔξω σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν.

Ἡ Λαμπίρενα ἄκουσε σὲ λίγο τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του νὰ κλείνη μὲ κρότο κι' ἀπελπισμένη, ἀποκαμωμένη ἔπεσε στὰ κρεββάτι της κι' ἄρχισε νὰ δέρνεται :

— Θεέ μου !... Θεέ μου !... Τί σοῦκαμα ;...

Καθισμένος ἀντίκρυ στὸν πατέρα του τὸν ἄκουγε μὲ προσοχή

ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΝ ...

Ὁ γυιός τοῦ Λαμπίρη κατέβηκε στὸ δρόμο ζαλισμένος κι' ἀρκετὴ ὥρα περπατοῦσε χωρὶς νὰ ξέρη ποῦ πηγαίνει. Στ' αὐτιά του ἀντηχοῦσε ἀκόμα ἡ προσταγὴ τοῦ πατέρα του :

— Σκότωσέ τον !...

Τοῦ φαίνοταν πὼς ὀνειρεύεται. Μ' ἀρκοῦσε ν' ἀπλώση στὴν τσέπη του, νὰ πιάση τὸ πιστόλι ποὔχε μαζύ του, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς ὅλα ἦσαν ἀλήθεια, πὼς ἐβάδιζε πρὸς τὸν ὄλεθρο, τὸ κακό, τὴν ἀνθρωποκτονία. (Ἀκολουθεῖ).